

STEVE CAVANAGH

μετάφραση
Χρήστος Καψάλης

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ

Για τον Νόα

Η ακόλουθη φράση αρχικά προέρχεται από τον Μποντλέρ, όμως είναι μια φράση η οποία έκτοτε έχει κλαπεί πολλές φορές. Με τις ευχαριστίες μου στον Κρις ΜακΚουόρι, ο οποίος μου επέτρεψε να κλέψω τη δική του εκδοχή.

«Το μεγαλύτερο κατόρθωμα του διαβόλου ήταν να πείσει τον κόσμο ότι δεν υπήρχε».

Από το σενάριο του Κρίστοφερ ΜακΚουόρι για την κινηματογραφική ταινία *Οι Συνήθεις Ύποπτοι*.

Πρόλογος

ΣΤΙΣ ΠΕΝΤΕ ΚΑΙ δέκα, ένα παγερό απόγευμα του Δεκεμβρίου, ο Τζόσουα Κέιν βρισκόταν ξαπλωμένος σε ένα χαρτονένιο κρεβάτι έξω από το κτίριο όπου στεγάζονταν τα Ποινικά Δικαστήρια στο Μανχάταν και σκεφτόταν να σκοτώσει έναν άνθρωπο. Όχι έναν *οποιονδήποτε* άνθρωπο. Είχε συγκεκριμένο κατά νου. Ήταν αλήθεια πως ο Κέιν, περιστασιακά, ενώ βρισκόταν στο μετρό ή παρακολουθούσε τους περαστικούς, σκεφτόταν κατά καιρούς να σκοτώσει έναν ανώνυμο, τυχαίο Νεοϋορκέζο, ο οποίος περνούσε εκείνη την ώρα από το οπτικό του πεδίο. Θα μπορούσε να ήταν η ξανθιά γραμματέας που διάβαζε ένα αισθηματικό μυθιστόρημα στη γραμμή Κ, κάποιος τραπεζίτης της Γουόλ Στριτ που έπαιζε ξένοιαστος με την ομπρέλα του ενώ αγνοούσε τα παρακάλια του για λίγα ψιλά ή ακόμη κι ένα παιδί που κρατούσε τη μητέρα του από το χέρι ενώ περίμεναν στη διάβαση.

Πώς θα *αισθανόταν* αν τους σκότωνε; Τι θα έλεγαν με την τελευταία τους ανάσα; Άραγε, το βλέμμα τους θα άλλαζε εκείνη τη στιγμή που θα εγκατέλειπαν τον μάταιο τούτο κόσμο; Ο Κέιν ένιωσε ένα κύμα ευχαρίστησης να διοχετεύει θερμότητα στο σώμα του, καθώς διερευνούσε εκείνες τις σκέψεις.

Έριξε μια ματιά στο ρολόι του.

Έντεκα λεπτά μετά τις πέντε.

Οι κοφτερές, πελώριες σκιές κατέκλυζαν τον δρόμο καθώς η μέρα παραχωρούσε τη θέση της στο λυκόφως. Έστρεψε το βλέμμα του στον ουρανό και υποδέχτηκε με ικανοποίηση εκείνη την ελάττωση του φωτός, σαν να είχε ρίξει κάποιος ένα πέπλο πάνω σε μια λάμπα. Το ημίφως εξυπηρετούσε τους σκοπούς του. Ο ουρανός που έπαιρνε να σκοτεινιάζει έστρεψε και πάλι τις σκέψεις του στον φόνο.

Το διάστημα που είχε περάσει ξαπλωμένος στον δρόμο, τις τελευταίες έξι εβδομάδες, ελάχιστα άλλα πράγματα σκεφτόταν. Όρες ατελείωτες επιχειρούσε βουβά να αποφασίσει αν ο άνθρωπος αυτός έπρεπε να πεθάνει. Εκτός από αυτό το σημείο, τη ζωή ή τον θάνατο του συγκεκριμένου ανθρώπου, όλα τα άλλα είχαν σχεδιαστεί προσεκτικά.

Ο Κέιν λίγα ρίσκα έπαιρνε. Αυτός ήταν ο έξυπνος τρόπος. Αν δεν θέλεις να γίνεις αντιληπτός, πρέπει να είσαι προσεκτικός. Ήταν κάτι που το είχε μάθει εδώ και καιρό. Το να αφήσει τον άνθρωπο ζωντανό εμπειρείχε ρίσκο. Τι θα συνέβαινε αν τα μονοπάτια τους διασταυρώνονταν κάποια στιγμή στο μέλλον; Άραγε, θα αναγνώριζε τον Κέιν; Θα ήταν σε θέση να συνδυάσει όλα τα επιμέρους στοιχεία;

Και τι θα συνέβαινε αν ο Κέιν τον σκότωνε; Σε μια τέτοια δουλειά, υπήρχαν πάντοτε πάμπολλοι κίνδυνοι.

Όμως, τους κινδύνους αυτούς ο Κέιν τους γνώριζε: ήταν κίνδυνοι τους οποίους είχε αποφύγει με επιτυχία ήδη πολλές φορές στο παρελθόν.

Ένα ταχυδρομικό φορτηγάκι έφτασε δίπλα στο πεζοδρόμιο και σταμάτησε απέναντι στον Κέιν. Ο οδηγός, ένας βαρύς άντρας που πρέπει να πλησίαζε τα πενήντα, ντυμένος με

τη στολή των ταχυδρομείων, αποβιβάστηκε. Στην ώρα του, όπως πάντα. Καθώς ο ταχυδρόμος περνούσε από δίπλα του και διάβαινε την είσοδο υπηρεσίας του κτιρίου των δικαστηρίων, δεν έδωσε την παραμικρή σημασία στον Κέιν, που παρέμενε ξαπλωμένος στον δρόμο. Δεν υπήρχαν κέρματα για τους αστέγους. Όχι σήμερα. Ούτε και τις τελευταίες έξι εβδομάδες. Ποτέ. Επίσης, στην ώρα του όπως πάντα, καθώς ο ταχυδρόμος περνούσε από μπροστά του, ο Κέιν αναρωτήθηκε αν έπρεπε να τον σκοτώσει.

Του απέμεναν δώδεκα λεπτά προκειμένου να πάρει μια απόφαση.

Το όνομα του ταχυδρόμου ήταν Έλτον. Ήταν παντρεμένος και είχε δυο παιδιά στην εφηβεία. Ο Έλτον αγόραζε φαγητό από ένα πανάκριβο ντελικατέσεν μια φορά την εβδομάδα, την ώρα που η γυναίκα του νόμιζε πως έβγαινε για τρέξιμο, και διάβαζε φτηνά μυθιστορήματα, που τα αγόραζε με ένα δολάριο το κομμάτι, από ένα μαγαζάκι στην Τραιϊμπέκα, κι επίσης φορούσε χνουδωτές παντόφλες όταν έβγαζε τα σκουπίδια τις Πέμπτες. Πώς θα αισθανόταν ο Κέιν βλέποντάς τον να πεθαίνει;

Ο Τζόσουα Κέιν απολάμβανε να παρατηρεί τους άλλους ανθρώπους καθώς βίωναν διαδοχικά συναισθήματα. Για εκείνον, έννοιες όπως απώλεια, οδύνη και φόβος ήταν εξίσου μεθυστικές και απολαυστικές όσο τα καλύτερα ναρκωτικά στον πλανήτη.

Ο Τζόσουα Κέιν δεν ήταν όπως οι άλλοι άνθρωποι. Δεν υπήρχε άλλος σαν κι εκείνον.

Έριξε μια ματιά στο ρολόι του. Πέντε και είκοσι.

Ώρα να κάνει την κίνησή του.

Έξυσε τη γενειάδα του, η οποία πλέον κόντευε να γεμίσει.

Καθώς αναρωτιόταν αν η βρομιά κι ο ιδρώτας είχαν αλλάξει το χρώμα της, σηκώθηκε με αργές κινήσεις από τα χαρτόνια και τέντωσε την πλάτη του. Η κίνηση έστειλε τη μυρωδιά του σώματός του στη μύτη του. Έξι εβδομάδες είχε να αλλάξει παντελόνι ή κάλτσες, ούτε είχε πλυθεί. Η μυρωδιά τον ανακάτεψε.

Απαιτούνταν κάτι προκειμένου να αποσπάσει τη σκέψη του από την ίδια του τη βρόμα. Στα πόδια του, ένα μουχλιασμένο, αναποδογυρισμένο καπέλο του μπέιζμπολ φιλοξενούσε ένα δυο δολάρια σε κέρματα.

Ήταν κάτι το ικανοποιητικό να βλέπεις μια αποστολή να φτάνει στο τέλος της. Να βλέπεις το όραμά σου να πραγματώνεται ακριβώς όπως το είχες σχεδιάσει. Κι όμως, ο Κέιν θεώρησε πως θα ήταν συναρπαστικό να εισαγάγει το στοιχείο της τύχης. Ο Έλτον δεν θα μάθαινε ποτέ πως η μοίρα του θα κρινόταν εκείνη τη στιγμή, όχι από τον Κέιν αλλά από το στρίψιμο ενός κέρματος. Αφού διάλεξε ένα, ο Κέιν τίναξε το κέρμα, επέλεξε πλευρά ενώ αυτό διέγραφε την τροχιά του στον αέρα, το έπιασε και το κόλλησε πάνω στη ράχη της παλάμης του. Ενώ το κέρμα περιστρεφόταν στην παγερή ομίχλη της ανάσας του, είχε αποφασίσει πως κορόνα σήμαινε ότι ο Έλτον θα πέθαινε.

Κοίταξε το κέρμα, γυαλιστερό και καινούριο πάνω στη βρομιά που είχε ποτίσει την επιδερμίδα του, και χαμογέλασε.

Τρία μέτρα παρακάτω από το σταθμευμένο φορτηγάκι ήταν ένα καρότσι που πουλούσε λουκάνικα. Ο πωλητής εξυπηρετούσε εκείνη την ώρα έναν ψηλό άντρα χωρίς παλτό. Πιθανότατα είχε μόλις αφεθεί ελεύθερος με εγγύηση και το γιόρταζε με λίγο αληθινό φαγητό. Ο πωλητής πήρε τα δύο δολάρια του άντρα και του έδειξε την πινακίδα στη βάση

του καροτσιού. Δίπλα από κάτι φωτογραφίες ψητών λουκάνικων υπήρχε η διαφήμιση ενός δικηγόρου, κι από κάτω ένας τηλεφωνικός αριθμός.

**ΤΕΘΗΚΑΤΕ ΥΠΟ ΚΡΑΤΗΣΗ;
ΚΑΤΗΓΟΡΕΙΣΤΕ ΓΙΑ ΚΑΠΟΙΟ ΕΓΚΛΗΜΑ;
ΚΑΛΕΣΤΕ ΤΟΝ ΕΝΤΙ ΦΛΙΝ.**

Ο ψηλός άντρας δάγκωσε το λουκάνικο, έγνεψε καταφατικά και απομακρύνθηκε, την ώρα που ο Έλτον έβγαине από το κτίριο των δικαστηρίων, κουβαλώντας τρεις γκρίζους σάκους από καραβόπανο, παραγεμισμένους με γράμματα.

Τρεις σάκοι. Αυτό το επιβεβαίωνε.

Σήμερα ήταν η ημέρα.

Κανονικά, ο Έλτον έβγαине κουβαλώντας δύο σάκους με γράμματα ή ακόμη και έναν. Όμως, κάθε έξι εβδομάδες ο Έλτον έβγαине με τρεις σάκους. Εκείνος ο επιπλέον σάκος ήταν αυτό που περίμενε ο Κέιν.

Ο Έλτον ξεκλείδωσε τις πόρτες της καρότσας στο πίσω μέρος του φορτηγού και έριξε μέσα τον πρώτο σάκο. Ο Κέιν πλησίασε με αργές κινήσεις, έχοντας το δεξί του χέρι απλωμένο.

Ο δεύτερος σάκος ακολούθησε τον πρώτο μέσα στο φορτηγάκι.

Έτσι όπως έκανε να πιάσει ο Έλτον τον τρίτο σάκο, ο Κέιν όρμησε καταπάνω του.

«Ε, φίλε, μήπως σου περισσεύει κανένα φιλό;»

«Όχι», είπε ο Έλτον και φόρτωσε τον τελευταίο σάκο στην καρότσα. Έκλεισε το δεξί φύλλο της πόρτας κι ύστερα έπιασε το αριστερό και το βρόντηξε, όπως θα το βροντούσε

ένας άνθρωπος στον οποίο δεν ανήκε το φορτηγάκι. Το κλειδί ήταν ο συγχρονισμός. Ο Κέιν άπλωσε το χέρι του, γρήγορα, ζητιανεύοντας μερικά δολάρια με την παλάμη του. Η πορεία της πόρτας του φορτηγού παρέσυρε το χέρι του Κέιν και με την ορμή που είχε έκλεισε με δύναμη πάνω στο μπράτσο του Κέιν.

Ο Κέιν είχε υπολογίσει καλά την κίνηση. Αφουγκράστηκε τον ήχο του μετάλλου όπως έκλεινε σαν ψαλίδι πάνω στη σάρκα, συνθλίβοντας το άκρο. Σφίγγοντας το χέρι αυτό, ο Κέιν έβαλε φωνή και έπεσε στα γόνατα, τη στιγμή που ο Έλτον έφερνε και τα δυο χέρια πάνω στο κεφάλι του, με τα μάτια γουρλωμένα και το στόμα στραβωμένο από το σοκ. Δεδομένης της ταχύτητας με την οποία είχε βροντήξει ο Έλτον την πόρτα, αλλά και του βάρους που είχε αυτή, δεν υπήρχε αμφιβολία πως το μπράτσο του Κέιν θα έπρεπε να είχε σπάσει. Και μάλιστα άσχημα. Πολλαπλά κατάγματα. Βαρύτατος τραυματισμός.

Ο Κέιν, όμως, ήταν ξεχωριστός. Από όταν ήταν μικρός, αυτό του έλεγε η μαμά του. Έβαλε και πάλι φωνή. Ο Κέιν θεώρησε πως ήταν σημαντικό να δώσει μια καλή παράσταση: το λιγότερο που όφειλε να κάνει ήταν να καμωθεί πως είχε χτυπήσει.

«Χριστέ μου, τα χέρια σου. Δεν κατάλαβα πως ήταν το μπράτσο σου εκεί... Δεν... Συγγνώμη», ψέλλισε ο Έλτον.

Γονάτισε δίπλα στον Κέιν, του ζήτησε ξανά συγγνώμη.

«Μου φαίνεται πως έσπασε», είπε ο Κέιν, κι ας ήξερε πως δεν είχε σπάσει. Πριν από δέκα χρόνια, το μεγαλύτερο μέρος του οστού είχε αντικατασταθεί με ατσάλινες πλάκες, ράβδους και βίδες. Το λιγοστό οστό που απέμενε πλέον ήταν βαριά ενισχυμένο.

«Σκατά, σκατά, σκατά...» βλαστημούσε ο Έλτον, ενώ κοίταζε ολόγυρα στον δρόμο. Δεν ήξερε τι έπρεπε να κάνει.

«Δεν έφταιγα εγώ», είπε ο Έλτον, «αλλά θα καλέσω νοσοκομειακό».

«Όχι. Δεν θα μου κάνουν τίποτε αυτοί. Θα με πάνε στα πειύγοντα, θα με παρατήσουν σε ένα ράντζο όλη μέρα και τελικά θα με διώξουν. Δεν έχω ασφάλιση. Είναι ένα ιατρικό κέντρο. Δέκα τετράγωνα παρακάτω το πολύ. Αυτοί αναλαμβάνουν άστεγους. Πήγαινε με εκεί», είπε ο Κέιν.

«Δεν μπορώ να σε πάω», είπε ο Έλτον.

«Τι πράγμα;» απόρησε ο Κέιν.

«Δεν επιτρέπεται να βάζω επιβάτες στο φορτηγάκι. Έτσι και σε πάρει κανένα μάτι στην καμπίνα, μπορεί να χάσω τη δουλειά μου».

Ο Κέιν αναστέναξε με ανακούφιση, αντιμετώπος με την προσπάθεια του Έλτον να τηρήσει τον κώδικα των εργαζομένων στα ταχυδρομεία. Σε αυτό ακριβώς βασιζόταν.

«Βάλε με στην καρότσα. Κανείς δεν θα με δει εκεί», είπε ο Κέιν.

Ο Έλτον κοίταξε σασπισμένος την καρότσα του φορτηγού, την ανοιχτή πόρτα.

«Δεν ξέρω...»

«Τι φοβάσαι, μην κλέψω τίποτε; Αφού δεν μπορώ να κουνήσω το χέρι μου, ρε γαμώτο», είπε ο Κέιν και συνόδευσε το σχόλιο με ένα βογκητό, όπως βαστούσε το μπράτσο του.

Μετά από έναν σύντομο δισταγμό, ο Έλτον είπε: «Εντάξει. Όμως, ούτε που θα πλησιάσεις τους ταχυδρομικούς σάκους. Σύμφωνοι;»

«Σύμφωνοι», απάντησε ο Κέιν.

Βόγκηξε καθώς ο Έλτον τον σήκωνε από τον δρόμο κι

έβαλε μια γερή φωνή όταν λογάριασε πως τα χέρια του Έλτον πλησίασαν πολύ στο τραυματισμένο του μπράτσο, όμως λίγο μετά ο Κέιν βρέθηκε καθισμένος στο χαλύβδινο δάπεδο της καρότσας του ταχυδρομικού φορτηγού κι έκανε όλους τους κατάλληλους θορύβους, ανάλογα με τις κινήσεις της ανάρτησης, καθώς το φορτηγάκι κατευθυνόταν ανατολικά. Η καρότσα του φορτηγού δεν επικοινωνούσε με την καμπίνα, επομένως ο Έλτον δεν μπορούσε να τον δει και πιθανότατα δεν μπορούσε να τον ακούσει, όμως ο Κέιν σκέφτηκε πως δεν έχανε κάτι αν έκανε φασαρία, για κάθε ενδεχόμενο. Το μόνο φως προερχόταν από έναν μικρό, θολωτό φεγγίτη στην οροφή.

Δεν είχαν προλάβει καλά καλά να απομακρυνθούν από την περιοχή των δικαστηρίων, όταν ο Κέιν εμφάνισε ένα κοπίδι που είχε κρυμμένο στο πανωφόρι του και έσκισε τα πλαστικά πάστρα που ασφάλιζαν τους τρεις ταχυδρομικούς σάκους από τα δικαστήρια.

Τζίφος ο πρώτος σάκος. Συνηθισμένοι φάκελοι. Ο δεύτερος, το ίδιο.

Ο τρίτος ήταν ο καλός.

Οι φάκελοι σε αυτόν τον σάκο ήταν διαφορετικοί και πανομοιότυποι. Κάθε φάκελος έφερε πάνω του μια τυπωμένη κόκκινη ταινία στο κάτω μέρος, με λευκά γράμματα τα οποία σχημάτιζαν τη φράση «ΑΝΟΙΞΤΕ ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΦΑΚΕΛΟ ΑΜΕΣΩΣ. ΠΕΡΙΕΧΕΙ ΣΗΜΑΝΤΙΚΗ ΚΛΗΤΕΥΣΗ».

Ο Κέιν δεν άνοιξε κανέναν από εκείνους τους φακέλους. Αντίθετα, τους άπλωσε στο δάπεδο. Με τον τρόπο αυτόν, ξεσκαρτάρισε εκείνους που απευθύνονταν σε γυναίκες, και τους έβαλε ξανά μέσα στον σάκο. Μισό λεπτό αργότερα είχε εξήντα, μπορεί και εβδομήντα φακέλους αραδιασμένους

μπροστά του. Βάλθηκε να τους φωτογραφίζει, πέντε τη φορά, χρησιμοποιώντας μια ψηφιακή κάμερα που είχε παραχώσει στα ρούχα του. Αργότερα θα μπορούσε να μεγεθύνει τις φωτογραφίες, ώστε να εστιάσει στα ονόματα και τις διευθύνσεις του καθενός.

Αφού ολοκλήρωσε το έργο του, ο Κέιν επέστρεψε όλους τους φακέλους στον σάκο και τους ασφάλισε με καινούρια πιάστρα που είχε φέρει μαζί του. Δεν ήταν δύσκολο να βρεθούν αυτές οι πλαστικές ταινίες, κι ήταν ίδια μάρκα με εκείνες που χρησιμοποιούσε η γραμματεία των δικαστηρίων και τα ταχυδρομεία.

Καθώς είχε χρόνο στη διάθεσή του, ο Κέιν άπλωσε τα πόδια του στην καρότσα και κοίταξε τις φωτογραφίες των φακέλων στην οθόνη της φωτογραφικής μηχανής.

Κάπου ανάμεσά τους θα εντόπιζε τον ιδανικό υποψήφιο. Το ήξερε. Το *αισθανόταν*. Ο ενθουσιασμός έκανε την καρδιά του να πεταρίσει. Ήταν λες κι ένα κύμα ηλεκτρισμού αναδύοταν από τα πόδια του και σάρωνε το κορμί του, καταλήγοντας στο στήθος του.

Μετά από τα διαδοχικά σταμάτα-ξεκίνα, αποτέλεσμα της κίνησης στο Μανχάταν, ο Κέιν χρειάστηκε μερικές στιγμές προκειμένου να συνειδητοποιήσει πως το φορτηγάκι είχε σταθμεύσει αυτή τη φορά. Έκρυψε τη φωτογραφική μηχανή. Οι πόρτες της καρότσας άνοιξαν. Ο Κέιν έπιασε ξανά το δήτην τραυματισμένο μπράτσο του. Ο Έλτον έγειρε μέσα στην καρότσα, προτείνοντάς του το χέρι του. Έχοντας το ένα χέρι διπλωμένο πάνω του, ο Κέιν άπλωσε το άλλο και πιάστηκε γερά από το απλωμένο μπράτσο του Έλτον. Ο Κέιν σηκώθηκε. Θα ήταν τόσο εύκολο, τόσο γρήγορο. Το μόνο που είχε να κάνει ήταν να στυλώσει τα πόδια του και

να τραβήξει. Λίγη επιπλέον δύναμη και ο ταχυδρόμος θα κατέληγε μέσα στο φορτηγάκι. Το κοπίδι θα καρφωνόταν στον σβέρκο του Έλτον με μια αβίαστη κίνηση και κατόπιν θα ακολουθούσε τη γραμμή του σαγονιού, μέχρι την καρωτίδα.

Ο Έλτον βοήθησε τον Κέιν να κατεβεί από το φορτηγάκι, λες κι ήταν καμωμένος από γυαλί, και τον συνόδευσε μέχρι το ιατρικό κέντρο.

Το κέρμα είχε έρθει γράμματα: ο Έλτον δεν θα πάθαινε το παραμικρό.

Ο Κέιν ευχαρίστησε τον σωτήρα του και τον ακολούθησε με το βλέμμα του καθώς έφευγε. Λίγα λεπτά αργότερα, ο Κέιν άφησε πίσω του το ιατρικό κέντρο και πήγε μέχρι τον δρόμο, για να βεβαιωθεί πως το φορτηγάκι δεν είχε κάνει τον γύρο του τετραγώνου, ώστε να σιγουρευτεί ο οδηγός του πως ο Κέιν ήταν εντάξει.

Το φορτηγάκι δεν φαινόταν πουθενά.

Πολύ αργότερα το ίδιο βράδυ, ο Έλτον, ντυμένος με τα ρούχα που έβαζε για να πάει για τρέξιμο, βγήκε από το αγαπημένο του ντελικάτέσεν έχοντας ένα μισοφαγωμένο σάντουιτς με κορν μπιφ και ρώσικη σαλάτα κάτω από το ένα χέρι, και μια χαρτοσακούλα με διάφορα ψώνια κάτω από το άλλο. Ένας ψηλός, καλοξυρισμένος, καλοντυμένος άντρας εμφανίστηκε ξαφνικά μπροστά στον Έλτον, φράζοντάς του τον δρόμο, έτσι που τον έκανε να σταματήσει στα σκοτάδια κάτω από έναν χαλασμένο φανοστάτη.

Ο Τζόσουα Κέιν απολάμβανε τη δροσερή βραδιά, την αίσθηση του φροντισμένου κοστουμιού, του καθαρού σβέρκου.

«Έστριψα ξανά το κέρμα», είπε.

Ο Κέιν πυροβόλησε τον Έλτον στο πρόσωπο, κατευθύνθηκε γρήγορα προς ένα σκοτεινό σοκάκι και εξαφανίστηκε. Μια τόσο γρήγορη, εύκολη εκτέλεση δεν πρόσφερε στον Κέιν την παραμικρή απόλαυση. Ιδανικά, θα ήθελε να περάσει μερικές ημέρες ασχολούμενος με τον Έλτον, όμως τα χρονικά περιθώρια ήταν στενά.

Είχε μπροστά του πολλή δουλειά.

Έξι Εβδομάδες Αργότερα

ΔΕΥΤΕΡΑ

Κεφάλαιο Ένα

ΣΤΟΥΣ ΠΑΓΚΟΥΣ ΤΗΣ δικαστικής αίθουσας πίσω μου δεν κάθονταν δημοσιογράφοι. Δεν υπήρχε κανείς στον χώρο του ακροατηρίου. Ούτε πολίτες ούτε ανήσυχοι συγγενείς. Μονάχα εγώ, η πελάτισσά μου, ο εισαγγελέας, ο δικαστής, μια στενογράφος και μια κλητήρας. Α, και ένας φύλακας, καθισμένος σε μια γωνία, να παρακολουθεί με τρόπο έναν αγώνα των Γιάνκισ στο κινητό του.

Βρισκόμουν στον αριθμό 100 της Οδού Σέντερ, στο κτίριο των Ποινικών Δικαστηρίων του Μανχάταν, σε μια μικρή αίθουσα στον όγδοο όροφο.

Κανείς άλλος δεν βρισκόταν εδώ, γιατί κανείς άλλος δεν έδινε δεκάρα για την υπόθεση. Για την ακρίβεια, ο εισαγγελέας δεν νοιαζόταν ιδιαίτερα για τη συγκεκριμένη περίπτωση, ενώ ο δικαστής είχε χάσει το ενδιαφέρον του αμέσως μόλις ανέγνωσε το κατηγορητήριο: Κατοχή ναρκωτικών ουσιών και σχετικού εξοπλισμού. Δημόσιος κατηγορος ήταν ένας ισοβίτης της εισαγγελίας, ονόματι Νόρμαν Φολκς. Ο Νορμ μετρούσε έξι μήνες μέχρι να βγει στη σύνταξη, κι αυτό φαινόταν. Ο γιακάς του ήταν ξεκούμπωτος, το πουκάμισο έμοιαζε να έχει αγοραστεί κάποια στιγμή στη διάρκεια της προεδρίας του Ρέιγκαν και τα γένια δύο ημερών που κάλυπταν τα μάγουλά του ήταν το μόνο πράγμα επάνω του που έμοιαζε καθαρό.

Ο εντιμότετος Κλήβελαντ Παρκς, ο δικαστής στην έδρα, είχε πρόσωπο που θύμιζε κλαταρισμένο μπαλόνι. Ακούμπησε το κεφάλι στην παλάμη του και έγειρε πάνω από την έδρα.

«Πόση ώρα θα χρειαστεί να περιμένουμε ακόμη, κύριε Φολκς;» ρώτησε ο δικαστής Παρκς.

Ο Νορμ έριξε μια ματιά στο ρολόι του, σήκωσε τους ώμους και είπε: «Ζητώ συγγνώμη, κύριε δικαστά, λογικά θα εμφανιστεί από στιγμή σε στιγμή».

Η κλητήρας χτύπησε κάτι χαρτιά μπροστά της, για να τα στρώσει. Η σιωπή εισέβαλε και πάλι στην αίθουσα.

«Επιτρέψτε μου να πω, για τα πρακτικά, κύριε Φολκς, πως είστε ένας εμπειρότατος δημόσιος κατηγορος και φαντάζομαι γνωρίζετε πως τίποτε δεν με εκνευρίζει περισσότερο από ό,τι η αργοπορία», σχολίασε ο δικαστής.

Ο Νορμ έγνεψε καταφατικά. Ζήτησε συγγνώμη και πάλι και έφερε τον δείκτη μέσα από τον γιακά του πουκαμίσου του, την ώρα που τα προγούλια του δικαστή Παρκς άρχιζαν να αλλάζουν χρώμα. Όσο περισσότερη ώρα ήταν αναγκασμένος να κάθεται εκεί ο Παρκς, τόσο περισσότερο κοκκίνιζε το πρόσωπό του. Κι αυτό ήταν το ανώτατο όριο του εκνευρισμού του. Δεν ύψωνε ποτέ τη φωνή του ούτε κουνούσε αυστηρά τον δείκτη του, απλώς καθόταν εκεί, σκασμένος. Η απέχθειά του έναντι της αργοπορίας ήταν πασίγνωστη.

Η πελάτισσά μου, μια πενήνταπεντάχρονη πρώην ιερόδουλη, ονόματι Τζέιν Μαρί, έγειρε προς το μέρος μου και ψιθύρισε: «Τι γίνεται έτσι και δεν εμφανιστεί ο μπάτσος, Έντι;».

«Θα εμφανιστεί», είπα.

Ήμουν βέβαιος πως ο αστυνομικός θα εμφανιζόταν. Ταυτόχρονα, ήμουν βέβαιος πως θα καθυστερούσε.

Είχα φροντίσει γι' αυτό.

Η τακτική αυτή θα μπορούσε να φέρει αποτέλεσμα μόνο με τον Νορμ να εκπροσωπεί την εισαγγελία. Είχα καταθέσει το αίτημα απόρριψης των κατηγοριών πριν από δύο ημέρες, λίγο πριν το ρολόι δείξει πέντε, όταν ο γραμματέας είχε γυρίσει ήδη στο σπίτι του. Χρόνια εμπειρίας μου είχαν επιτρέψει να σχηματίσω μια σαφή εικόνα για το πόσο γρήγορα διεκπεραίωσε η γραμματεία τις δικογραφίες και όριζε δικάσιμο. Ήταν τόσες οι υποθέσεις που συσσωρεύονταν στη γραμματεία, ώστε κατά πάσα πιθανότητα δεν θα γινόταν να οριστεί δικάσιμος νωρίτερα από σήμερα, και πάλι η γραμματεία θα δυσκολευόταν να βρει ελεύθερη αίθουσα. Τα αιτήματα εκδίκασης μιας υπόθεσης κανονικά υποβάλλονται τα απογεύματα, γύρω στις δύο, όμως ούτε η εισαγγελία ούτε η υπεράσπιση θα γνώριζε σε ποια αίθουσα έπρεπε να παρουσιαστούμε παρά μόνο λίγες ώρες νωρίτερα. Δεν είχε σημασία. Ο Νορμ θα είχε άλλες υποθέσεις το πρωί, όταν θα απαγγέλλονταν επισήμως οι σχετικές κατηγορίες, το ίδιο κι εγώ. Το σύνηθες θα ήταν να ρωτήσουμε τον γραμματέα του δικαστηρίου, στην όποια αίθουσα τύχαινε να βρισκόμαστε, να συμβουλευτεί τον υπολογιστή και να μας πει σε ποια αίθουσα θα εκδικαζόταν το αίτημά μας αργότερα μέσα στην ημέρα. Όταν θα μας επιβεβαίωνε η γραμματεία πού επρόκειτο να εκδικαστεί η υπόθεση, ο οποιοσδήποτε άλλος κατηγορος θα έπανε το κινητό του και θα επικοινωνούσε με τους μάρτυρές του, ώστε να τους ενημερώσει για το πού έπρεπε να εμφανιστούν. Όχι ο Νορμ. Εκείνος δεν είχε κινητό. Δεν πίστευε στα κινητά. Θεωρούσε πως εξέπεμπαν ένα σωρό

βλαβερά ραδιοκύματα. Είχα φροντίσει να βρω τον Νορμ νωρίτερα εκείνο το πρωί, στην αίθουσα όπου απαγγέλλονταν οι κατηγορίες, για να τον ενημερώσω για την αίθουσα όπου θα εκδικαζόταν η απογευματινή υπόθεση. Ο Νορμ θα βασιζόταν στο ότι ο μάρτυράς του θα έκανε αυτό ακριβώς που όφειλε να κάνει, αν δεν του είχα πει ήδη τον αριθμό της αίθουσας. Ο μάρτυράς του θα έπρεπε να συμβουλευτεί τον πίνακα ανακοινώσεων για το πού έπρεπε να εμφανιστεί.

Ο πίνακας βρίσκεται στο δωμάτιο 1000 του κτιρίου των δικαστηρίων, το γραφείο της γραμματείας. Μέσα σε εκείνο το γραφείο, εκτός από τις ουρές των ανθρώπων που περιμένουν να καταβάλουν τα πρόστιμα που τους επιβλήθηκαν, στέκει και ένας πίνακας, πάνω στον οποίο αναρτάται ένας κατάλογος των δικών και των αιτημάτων που πρόκειται να εξεταστούν τη συγκεκριμένη ημέρα. Ο πίνακας υπάρχει προκειμένου να ενημερώνει τους μάρτυρες, τους αστυνομικούς, τους εισαγγελείς, τους φοιτητές της νομικής, τους τουρίστες και τους δικηγόρους σε ποιο σημείο των δικαστηρίων διεξάγονται ακροαματικές διαδικασίες ανά πάσα στιγμή. Μία ώρα πριν την προβλεπόμενη έναρξη της διαδικασίας, ανέβηκα στο δωμάτιο 1000, φρόντισα ώστε η πλάτη μου να είναι στραμμένη προς τον γραμματέα, εντόπισα την υποθήσή μου στον πίνακα, έσβησα τον αριθμό της αίθουσας και έγραφα έναν άλλον. Ήταν ένα απλό τέχνασμα. Καμία σχέση με τις σύνθετες, ριψοκίνδυνες δουλειές που σκάρωνα επί μία δεκαετία, τον καιρό που ήμουν ένας απατεώνας. Από όταν έγινα δικηγόρος, σποραδικά μονάχα επέτρεπα στον εαυτό μου να υποκύπτει στις παλιές μου συνήθειες.

Δεδομένου του ότι έπρεπε να περιμένεις ώρα για να εμφανιστεί ασανσέρ σε αυτό το κτίριο, υπολόγιζα πως το

τέχνασμά μου ήταν αρκετό ώστε να καθυστερήσει τον μάρτυρα του Νορμ γύρω στο δεκάλεπτο.

Ο υπαστυνόμος Μάικ Γκρέιντζερ εμφανίστηκε στην αίθουσα με είκοσι λεπτά καθυστέρηση. Στην αρχή, δεν στράφηκα προς τα εκεί, όταν άκουσα τη δίφυλλη πόρτα να ανοίγει πίσω μου. Αφουγκράστηκα μόνο τα βήματα του Γκρέιντζερ στα πλακάκια του δαπέδου, καθώς προχωρούσε σχεδόν συγχρονισμένος με τον ρυθμό που χτυπούσε ο δικαστής Παρκς τα δάχτυλά του πάνω στο έδρανο. Τότε, όμως, άκουσα κι άλλα βήματα. Αυτό με έκανε να στραφώ προς τα εκεί.

Πίσω από τον Γκρέιντζερ, ένας μεσήλικας που φορούσε ακριβό κοστούμι πέρασε στην αίθουσα και κάθισε στο βάθος. Τον αναγνώρισα αμέσως, είχε φουσκωτά, ξανθά μαλλιά, μια σειρά κατάλευκων δοντιών και χλωμή επιδερμίδα ανθρώπου διαρκώς κλεισμένου σε ένα γραφείο. Ο Ρούντι Καρπ ήταν ένας από εκείνους τους δικηγόρους που περνούσε μήνες ασχολούμενος με την ίδια υπόθεση στα δελτία ειδήσεων, εμφανιζόταν στις εκπομπές της Court TV, εξασφάλιζε εξώφυλλα στα περιοδικά και διέθετε όλες εκείνες τις ικανότητες που του επέτρεπαν να υποστηρίξει αυτό που έκανε. Ήταν ο επίσημος συνήγορος υπεράσπισης των αστέρων.

Δεν είχε τύχει να τον συναντήσω ποτέ ως τότε. Δεν αναζητούσαμε πελατεία στους ίδιους κοινωνικούς κύκλους. Ο Ρούντι δειπνούσε στον Λευκό Οίκο δυο φορές τον χρόνο. Ο δικαστής Χάρι Φορντ κι εγώ πίναμε ένα φτηνό ουίσκι μια φορά τον μήνα. Υπήρχαν εποχές που άφηνα το ποτό να με βάζει κάτω. Όχι πια. Μια φορά τον μήνα. Κι όχι περισσότερα από δυο ποτάκια. Είχα φέρει το πράγμα σε ρέγουλα.

Ο Ρούντι έγγενεψε προς το μέρος μου. Γύρισα και είδα τον

δικαστή να κοιτάζει εκνευρισμένος τον υπαστυνόμο Γκρέιντζερ. Όταν κοίταξα πάλι προς τα πίσω, ο Ρούντι έγνεφε ξανά. Τότε μόνο συνειδητοποίησα ότι έγνεφε σε μένα. Απάντησα με ένα δικό μου νεύμα, στράφηκα προς τα εμπρός και επιχείρησα να συγκεντρωθώ. Πραγματικά, μου ήταν αδύνατον να φανταστώ τι στον δαίμονα γύρευε αυτός ο τύπος στην αίθουσά μου.

«Καλοσύνη σας που μας τιμάτε με την παρουσία σας, υπαστυνόμε», σχολίασε ο δικαστής Παρκς.

Ο Μάικ Γκρέιντζερ ήταν υπόδειγμα βετεράνου Νεοϋορκέζου αστυνομικού. Πλησίασε με αυτοπεποίθηση, έβγαλε το υπηρεσιακό του όπλο, έφτυσε την τσιχλα του και την κόλλησε πάνω στη θήκη του όπλου, προτού τη βάλει κάτω από το τραπέζι της εισαγγελίας. Δεν επιτρέπονταν τα όπλα στο δικαστήριο. Οι αστυνομικοί όφειλαν να τα παραδίδουν στην ασφάλεια του κτιρίου. Οι φρουροί συνήθως έκαναν τα στραβά μάτια απέναντι στους βετεράνους, όμως ακόμη κι εκείνοι ήξεραν πως δεν τους έπαιρνε να εμφανιστούν ένοπλοι στο εδώλιο του μάρτυρα.

Ο Γκρέιντζερ επιχείρησε να εξηγήσει γιατί είχε αργήσει. Ο δικαστής Παρκς τον διέκοψε, κουνώντας το κεφάλι του. Ό,τι είχε να πει, θα το έλεγε από το εδώλιο.

Άκουσα την Τζέιν Μαρί να αναστενάζει. Οι μαύρες ρίζες των μαλλιών της διακρίνονταν κάτω από τον βαμμένο κότσο της και τα δάχτυλά της έτρεμαν όπως τα έφερε πάνω στο στόμα της.

«Μην ανησυχείς. Σου είπα ήδη, δεν πρόκειται να επιστρέψεις στη φυλακή», τη διαβεβαίωσα.

Είχε φορέσει ένα καινούριο μαύρο κοστούμι για το δικαστήριο. Της πήγαινε... της προσέδιδε μια επιπλέον σιγουριά.

Όσο εγώ προσπαθούσα να καθησυχάσω την Τζέιν, ο Νορμ ξεκίνησε την παράσταση, καλώντας τον Γκρέιντζερ στο εδώλιο του μάρτυρα. Εκεί, ο αστυνομικός έδωσε όρκο και ο Νορμ του ζήτησε να περιγράψει εν συντομία τη σύλληψη της Τζέιν.

Περνούσε από τη συμβολή της 37ης Οδού με τη λεωφόρο Λέξινγκτον εκείνη τη νύχτα, όταν είδε την Τζέιν να στέκεται έξω από ένα στούντιο μασάζ, με μια σακούλα στο χέρι. Ο Γκρέιντζερ ήξερε πως είχε φάκελο από τον καιρό που έκανε πεζοδρόμιο, προ αμνημονεύτων. Σταμάτησε, την πλησίασε. Της συστήθηκε και της έδειξε το σήμα του. Στο σημείο αυτό λέει πως είδε *σύνεργα ναρκωτικών* να προεξέχουν από την κορυφή της χαρτοσακούλας που κρατούσε η Τζέιν.

«Τι ήταν αυτά τα σύνεργα;» ρώτησε ο Νορμ.

«Ένα καλαμάκι. Χρησιμοποιείται συστηματικά από τους ναρκομανείς προκειμένου να εισπνέουν τις ουσίες. Το είδα, ξεκάθαρα, να εξέρχει μέσα από τη χαρτοσακούλα», είπε ο Γκρέιντζερ.

Ο δικαστής Παρκς διόλου δεν εκπλησσόταν, όμως φρόντισε να στρέψει τα μάτια του προς τα πάνω. Όσο απίστευτο κι αν ακουγόταν, μέσα στους τελευταίους έξι μήνες μισή ντουζίνα νεαρών Αφροαμερικανών είχε συλληφθεί και κρατηθεί από την αστυνομία της Νέας Υόρκης, με την κατηγορία κατοχής συνέργων χρήσης ναρκωτικών ουσιών, επειδή έτυχε να έχουν πάνω τους ένα καλαμάκι αναψυκτικού, συνήθως χωμένο πάνω στο καπάκι ενός αναψυκτικού.

«Και τι κάνατε τότε;» είπε ο Νορμ.

«Για μένα, το να εντοπίσω σύνεργα ναρκωτικών πάνω σε ένα άτομο, συνιστά βάσιμο λόγο για να παρέμβω. Η κυρία Μαρί έχει φάκελο για σχετικές παραβάσεις, οπότε ερευνήσα

τη χαρτοσακούλα και στο εσωτερικό της εντόπισα τα ναρκωτικά. Πέντε σακουλάκια μαριχουάνας, στο κάτω μέρος. Οπότε, τη συνέλαβα».

Έτσι όπως τα έλεγε, η Τζέιν πήγαινε φυλακή. Θα ήταν η δεύτερη φορά που την έπιαναν με ναρκωτικά μέσα σε δώδεκα μήνες. Δεν υπήρχε περίπτωση να τη σκαπουλάρει με αναστολή. Θα της έριχναν δύο με τρία χρόνια στο κεφάλι. Μάλιστα, θυμήθηκα πως ήδη είχε κάνει ένα διάστημα στη στενή για αυτή την υπόθεση. Μετά τη σύλληψή της, πέρασε τρεις εβδομάδες κλεισμένη, μέχρι να καταφέρω να βρω έναν εγγυητή να μου υπογράψει την εγγύηση για να τη βγάλω έξω.

Είχα ρωτήσει την Τζέιν πώς παίχτηκε η φάση. Μου είπε την αλήθεια. Η Τζέιν μου έλεγε πάντοτε την αλήθεια. Ο υπαστυνόμος Γκρέιντζερ την είχε πλευρίσει, ψαχνόταν για τζάμπα περιποίηση στο πίσω κάθισμα του αυτοκινήτου του. Η Τζέιν του είπε πως δεν έκανε πια τέτοιες δουλειές. Οπότε, ο Γκρέιντζερ κατέβηκε από το αυτοκίνητο, βούτηξε τη χαρτοσακούλα και, μόλις είδε τη φούντα μέσα, άλλαξε τροπάρι. Της είπε πως ήθελε δεκαπέντε τοις εκατό από τις εισπράξεις της, από τώρα και στο εξής, αλλιώς την τύλιγε επιτόπου σε μια κόλλα χαρτί.

Η Τζέιν του είπε πως είχε σκάσει ήδη δέκα τοις εκατό σε δυο ένστολους από το 17ο Αστυνομικό Τμήμα και, έτσι όπως έκοβε τη φάση, δεν έκαναν τη δουλειά τους. Εκείνοι οι αστυνομικοί ήξεραν την Τζέιν και δεν δυσκολεύονταν να κάνουν τα στραβά μάτια. Μπορεί να έκανε ό,τι έκανε, όμως η Τζέιν ήταν πατριώτισσα. Το προϊόν της ήταν εκατό τοις εκατό αμερικάνικη μαριχουάνα, φερμένη κατευθείαν από τις φάρμες στην Ουάσιγκτον, που λειτουργούσαν με επίσημη άδεια

του κράτους. Οι περισσότεροι από τους πελάτες της Τζέιν ήταν ηλικιωμένοι, κάπνιζαν για να ανακουφίζονται από τα αρθριτικά τους ή για να ρεγουλάρουν κάπως το γλαύκωμα. Ήταν τακτικοί πελάτες και δεν της έκαναν ποτέ φασαρίες. Η Τζέιν έστειλε τον Γκρέιντζερ στον διάολο, οπότε κι εκείνος τη συνέλαβε και σκάρωσε εκεί πέρα μια ιστορία.

Φυσικά, δεν μπορούσα να αποδείξω τίποτε από όλα αυτά στο δικαστήριο. Δεν θα το επιχειρούσα καν.

Όπως καθόταν ο Νορμ στη θέση του, σηκώθηκα, ξερόβηξα και ίσιωσα τη γραβάτα μου. Έφερα τα πόδια μου σε ελαφρά διάταση, ήπια μια γουλιά νερό και ετοιμάστηκα. Έδινα την εντύπωση ότι προετοιμαζόμουν για να περάσω τουλάχιστον ένα δίωρο ταράζοντας τον Γκρέιντζερ στις ερωτήσεις. Έπιασα μια σελίδα από τον φάκελο που είχε πάνω στο τραπέζι μου και έθεσα στον Γκρέιντζερ την πρώτη μου ερώτηση.

«Υπαστυνόμε, στην κατάθεσή σας είπατε ότι η κατηγορούμενη κρατούσε τη χαρτοσακούλα στο δεξί της χέρι. Γνωρίζουμε πως επρόκειτο για μια μεγάλη χαρτοσακούλα. Δύσκολα θα την κρατούσε κανείς με το ένα χέρι. Να υποθέσω πως την είχε πιασμένη από τα χερούλια, στην επάνω πλευρά;»

Ο Γκρέιντζερ με κοίταξε με ένα ύφος σαν να ήμουν εκείνος που σπαταλούσε τον πολύτιμο χρόνο του με κοινότοπες, βλακώδεις ερωτήσεις. Έγνεψε καταφατικά κι ένα χαμόγελο έκανε την εμφάνισή του στην άκρη των χειλιών του.

«Ναι, κρατούσε τη χαρτοσακούλα από τα χερούλια», είπε. Ύστερα, κοίταξε προς το τραπέζι της εισαγγελίας με αυτοπεποίθηση, σαν να τους έλεγε πως είχε την κατάσταση υπό έλεγχο: καταλάβαινα ότι ο Νορμ και ο Γκρέιντζερ είχαν

συζητήσει εκτενώς τη νόμιμη χρήση των καλαμιών, ενόψει της σημερινής εκδίκασης. Ο Γκρέιντζερ ήταν κάτι περισσότερο από έτοιμος για αυτό το ενδεχόμενο. Περίμενε πως θα είχε μια εκτενή λογομαχία μαζί μου σχετικά με το καλαμάκι, αν αυτό συνόδευε απλώς κάποιο αναψυκτικό... και τα λουπά, και τα λουπά.

Χωρίς να πω άλλη λέξη, επέστρεψα στη θέση μου. Η πρώτη μου ερώτηση ήταν και η τελευταία.

Έβλεπα τον Γκρέιντζερ να με κοιτάζει καχύποπτα, σαν να του είχα βουτήξει μόλις τώρα το πορτοφόλι, αλλά δεν ήταν σίγουρος. Ο Νορμ επιβεβαίωσε πως δεν επιθυμούσε να απευθύνει άλλες ερωτήσεις στον μάρτυρα. Ο υπαστυνόμος Γκρέιντζερ αποχώρησε από το εδώλιο του μάρτυρα, οπότε ζήτησα από τον Νορμ να μου δώσει τρία αποδεικτικά στοιχεία.

«Κύριε δικαστά, το πρώτο στοιχείο σε αυτή την υπόθεση είναι η χαρτοσακούλα. Αυτή η χαρτοσακούλα», είπα, σηκώνοντας μια σφραγισμένη, διάφανη θήκη, η οποία περιείχε μια καφετιά χαρτοσακούλα με τη στάμπα των McDonald's πάνω της. Έσκυψα και πήρα τη δική μου χαρτοσακούλα από την ίδια αλυσίδα. Τη σήκωσα, για να τις συγκρίνω.

«Αυτές οι χαρτοσακούλες έχουν το ίδιο μέγεθος, ακριβώς. Η συγκεκριμένη έχει βάθος πενήντα εκατοστών. Μου την έδωσαν σήμερα το πρωί με το πρωινό μου», είπα.

Ακούμπησα και τις δύο χαρτοσακούλες στο τραπέζι και έπιασα το επόμενο στοιχείο.

«Αυτά είναι τα περιεχόμενα της χαρτοσακούλας της κατηγορουμένης, τα οποία πήραν από την πελάτισσά μου τη νύχτα της σύλληψής της. Το δεύτερο αποδεικτικό στοιχείο».

Μέσα σε αυτή τη διάφανη θήκη υπήρχαν πέντε

σακουλάκια με μαριχουάνα. Όλα μαζί δεν θα ήταν αρκετά για να γεμίσουν ένα μπολ για δημητριακά.

«Το τρίτο στοιχείο είναι ένα κλασικό καλαμάκι αναφυκτικού από τα McDonald's. Το καλαμάκι αυτό έχει μήκος είκοσι εκατοστά», είπα, κρατώντας το ψηλά. «Αυτό είναι ένα πανομοιότυπο καλαμάκι, το οποίο πήρα σήμερα το πρωί». Σήκωσα το καλαμάκι μου και κατόπιν το ακούμπησα πάνω στο τραπέζι.

Τοποθέτησα τη φούντα μέσα στη χαρτοσακούλα μου και τη σήκωσα για να τη δει ο δικαστής. Ύστερα, έπιασα το καλαμάκι, το κράτησα κάθετα και το έριξα μέσα στη χαρτοσακούλα με το ένα χέρι, ενώ με το άλλο την κρατούσα από τις χειρολαβές.

Το καλαμάκι εξαφανίστηκε.

Παρέδωσα τη χαρτοσακούλα στον δικαστή. Εκείνος την κοίταξε, πήρε το καλαμάκι από μέσα και το έριξε ξανά. Το επανέλαβε μερικές φορές, και μάλιστα κάποια στιγμή το τοποθέτησε όρθιο μέσα στη σακούλα, πάνω στα σακουλάκια με τη μαριχουάνα. Το καλαμάκι απείχε το λιγότερο δέκα πόντους από το χείλος της χαρτοσακούλας. Ήμουν βέβαιος γι' αυτό, γιατί την ίδια κίνηση είχα δοκιμάσει νωρίτερα κι εγώ.

«Κύριε δικαστά, προφανώς θα δεχτώ ό,τι μας πει η στενογράφος του δικαστηρίου, όμως, όπως σημείωσα εγώ τη μαρτυρία του υπαστυνόμου Γκρέιντζερ αναφορικά με το καλαμάκι, είπε, *Το είδα, ξεκάθαρα, να εξέρχεται από την πάνω πλευρά της σακούλας της*. Η υπεράσπιση δέχεται πως είναι δυνατόν να εξέρχεται το καλαμάκι από το χείλος της σακούλας, εφόσον αυτή είναι τυλιγμένη ώστε να έχει μικρότερο μέγεθος. Όμως, ο υπαστυνόμος Γκρέιντζερ μόλις προ ολίγου επιβεβαίωσε στην κατάθεσή του ότι η πελάτισσά μου κρατούσε

τη χαρτοσακούλα από τα χερούλια. Κύριε δικαστά, νομίζω πως εδώ δεν μιλάμε για καλάμι αλλά για τηλεγραφόξυλο».

Ο δικαστής Παρκ σήκωσε την παλάμη του. Είχε ακούσει αρκετά. Ανακάθισε στην καρέκλα του και έστρεψε την προσοχή του στον Νορμ.

«Κύριε Φολκς, εξέτασα αυτή τη χαρτοσακούλα, καθώς και το καλάμακι, με τα αντικείμενα που βρέθηκαν στο βάθος της χαρτοσακούλας. Δεν πείθομαι πως ο υπαστυνόμος Γκρέιντζερ θα μπορούσε να είχε δει το καλάμακι να προεξέχει από αυτή τη χαρτοσακούλα. Επομένως, δεν υφίστατο βάσιμος λόγος για την έρευνα που πραγματοποίησε και κατά συνέπεια όλα τα αποδεικτικά στοιχεία που προέκυψαν από αυτή δεν μπορούν να γίνουν δεκτά από το δικαστήριο. Συμπεριλαμβανομένου και του καλάμιού. Το λιγότερο που μπορώ να πω είναι ότι προβληματίζομαι από την τάση που εκδηλώνουν ορισμένοι αστυνομικοί το τελευταίο διάστημα να χαρακτηρίζουν καλάμακια αναψυκτικών και άλλα αθώα αντικείμενα ως σύνεργα χρήσης ναρκωτικών ουσιών. Σε κάθε περίπτωση, δεν έχετε κανένα αποδεικτικό στοιχείο προκειμένου να βασίσετε τη σύλληψη και απορρίπτω όλες τις κατηγορίες. Είμαι βέβαιος πως είχατε πολλά να μου πείτε, κύριε Φολκς, όμως δεν υπάρχει λόγος... Φοβάμαι πως αργήσατε απελπιστικά».

Η Τζέιν έπλεξε τα μπράτσα της γύρω από τον λαιμό μου και με αγκάλιασε, έτσι που κόντεψε να με πνίξει. Τη χάιδεψα ελαφρά στο μπράτσο, στοργικά, και με άφησε. Ίσως δεν είχε διάθεση για αγκαλιές, όταν θα παραλάμβανε το τιμολόγιό μου. Ο δικαστής και οι υπάλληλοι του δικαστηρίου σηκώθηκαν και αποχώρησαν από την αίθουσα.

Ο Γκρέιντζερ έφυγε εξοργισμένος, στρέφοντας τον

δείκτη του καταπάνω μου όπως απομακρυνόταν. Καμία αίτηση δεν μου προκάλεσε, ήμουν συνηθισμένος.

«Φαντάζομαι πως θα καταθέσεις έφεση», είπα στον Νορμ.

«Ούτε για πλάκα», απάντησε εκείνος. «Ο Γκρέιντζερ δεν ασχολείται κανονικά με βαποράκια της πλάκας, όπως η πελάτισσά σου. Μάλλον κάτι άλλο έπαιξε και τη συνέλαβε, κάτι που εμείς οι δυο δεν πρόκειται να μάθουμε ποτέ».

Ο Νορμ μάζεψε τα πράγματά του και ακολούθησε την πελάτισσά μου στην έξοδο της αίθουσας. Έτσι, απέμεινα μόνος με τον Ρούντι Καρπ στην αίθουσα. Τον είδα να χειροκροτεί, και το χαμόγελο στο πρόσωπό του έμοιαζε ειλικρινές.

Ο Ρούντι σηκώθηκε και είπε: «Συγχαρητήρια, ήταν... εντυπωσιακό. Θα ήθελα πέντε λεπτά από τον χρόνο σου».

«Για ποιο λόγο;»

«Ήθελα να ρωτήσω αν θα σε ενδιέφερε να αναλάβεις χρέη δεύτερου συνηγόρου στη σπουδαιότερη δίκη για ανθρωποκτονία στα χρονικά αυτής της πόλης».